

Even bleef zij staan en bekeek de brieven die op het tafeltje lagen.

— Niets voor mij?" Toen ging ze verder.

Met strakke starende oogen steeg ze de trap op, ging haar kamer binnen en sloot de deur. Toen trad zij naar het raam.

Die blauw gestreepte badmantel was de majoor, en die kleinere witte, dat was hij. Zij zonk op de knieën neer, met het gezicht op haar armen, en snikte en kreunde. Zij klemde de handen ineen en wiegde heen en weer, het gezicht vertrokken tot een masker van pijn. Oh, dat gezicht, dat gezicht van hem! Zij wilde dat hij haar zou nemen, haar schudden, haar verpletteren en verbrijzelen, vernietigen met dien hartstocht! Zij verlangde hem, zij verlangde hem! Zij zou waanzinnig worden!

Zij stond strompelend op en liep door de kamer, de handen wringend, dan weer radeeloos haar hoofd vast grijpend, zacht kermend, de stomme meubels aanziend met vertwijfelde oogen. Toen liep zij weer naar het raam terug. Hij had zich omgewend, en lag voorover, steunend op de ellebogen. Oh, zij wist wel, waarnaar hij keek! En zij balde haar vuist tegen hem, woedend om haar machteloosheid. Toen liet zij zich in een stoel neer, de ellebogen op de knieën, de kin in de handen, en staarde naar hem, onafgewend, hem in zich opnemend met verlangende oogen. . . . Nooit zou zij weer worden als vroeger, voor zij hem gezien had, die vervloekte, die dit vergif had gebracht in haar bloed, dit vergif dat haar verteerde! Nooit zou zij genezen!

Daar kwam haar vader aan langs het hek, voorovergebogen, op zijn stok geleund. Naast hem Luigi, de handen op den rug. Zij gingen het hek binnen, de bel rinkelde. Nu kwamen ook de zusters aan, achter elkaar over het pad. Het moest bijna tijd zijn voor het eten, zij kon zoo niet aan tafel komen, ze moest nu bedaren. En zij drukte den natten zakdoek tegen de oogen, de tranen van haar behuilde wangen vegend. Even liep zij naar den spiegel, om te zien hoe zij

er uit zag. Nog wat leelijker dan gewoonlijk, dacht zij bitter, en met oogen van haat zag zij naar haar spiegelbeeld. Waarom moest zij zoo leelijk zijn? Laatst, toen zij een zwart fluweelen lint om haar hals droeg, had Maria gezegd: — Tante Ida, ik dacht dat je een geel lint om hadt, maar het is je hals die boven je blouse uitkomt.

Toen zij beneden kwam, keken de kinderen schuw verwonderd naar haar, doch niemand zei iets. Ida hoorde het tafelgesprek, het rumoerig gepraat der kinderen als uit de verte. Zij trachtte te eten, doch zij kon niet.

— Ida, je bent niet wel? zei Adele medelijdend. Ida haalde de schouders op. Het eten smaakt mij niet, zei ze.

— Er zijn zooveel zieken, vertelde Gina. Dat komt van het zitten op het vochtige zand achter de schermen. Het is een verkeerd systeem, zeggen de dokters.

Eindelijk kwam de koffie en kon Ida opstaan. Eenige woorden tot verklaring mompelend, ging zij heen.

— Laat haar maar gaan, hoorde zij Giulia zeggen. Zij is zoo eenzelveig, als haar iets scheelt.

Boven gekomen deed zij de deur op slot. De kamer kwam haar voor als een gevangenis, de meubels hatelijk koele getuigen van haar eenzaam verdriet. Zij legde zich op haar bed neer en schreide opnieuw, voldoening vindend in die tranen, waarin haar leed zich scheen op te lossen. . . . Ook was het, als troostte haar eenigszins de gedachte, dat de middag nog komen moest, en morgen nog een heele dag. . . . Hoopte zij dan misschien, dwaas die zij was?

Doch dien middag bleef de plaats der Peirolis leeg. Die waren een uitstapje gaan maken, vertelde Gina. Ida zat bij de anderen op het verlaten strand en staarde over de golvende, flikkerende zee. Toen, rusteloos, stond zij op en ging naar huis terug. Doch in haar kamer vond zij evenmin vrede en zij liep heen, naar het terras in de keuken, trachtte piano te spelen. De middag duurde zoo lang. . . .